

Het Fluisterkind

Het geruststellende is dat Janita duidelijk laat merken dat zij, ondanks dit boek, ondanks diepe dalen en grote hoogten, ondanks enorme fouten en successen iemand is die nooit klaar is met 'leren leven'. Het boek neemt mij mee op reis en het zou net zo goed mijn leven kunnen zijn. De verhalen komen niet overeen met mijn leven maar wel de emoties die het teweeg brengt. Haar openheid werkt verhelderend, de hardheid deed mij leven, de grofheid nam mijn aangeleerde schaamte en dwangmatige aangepastheid weg, het getier is bevrijdend, de oprechte liefde is ontluikend. Het leek wel of ik toestemming kreeg om al die onderdrukte gevoelens naar buiten te laten komen. Een ervaring als: "Oh, zelfs zij schreeuwt, scheld en uit haar agressie én zij beschrijft het zelfs in een boek, het staat zwart op wit". Een mens mag leren leven zoals hij dat zelf wil.

De schakeling tussen dat wat in ons is en dat wat ons buiten aangereikt wordt door kinderen opende mijn ogen. Soms schaam ik mij diep voor mijn boosheid richting mijn jonge kinderen. Hoe kan ik af en toe zó boos boos worden op deze lieve, pure en open delen van mezelf. Ik beseft dat ik hen de rugzak al aangereikt heb om later mee in de knoop te komen. Als moeder ben ik diep geraakt en ik beseft dat ik toen niet anders kon. Nu wel! Dit beseft motiveert mij om het kind in mij meer aandacht te geven. En om te begrijpen dat het helen van mij ook het helen van mijn kinderen betekent voor nu en voor onze toekomst. Maar ook mijn manier van omgaan met hen als ik moe ben en het druk heb of als ik vind dat zij zich anders zouden moeten gedragen.

Het meeslepende van dit boek is dat ik iets met al deze informatie wil doen. Nu heb ik al veel meer handvatten om ouders te helpen en gezinnen weer richting en een weg naar balans te bieden. De succesvolle ervaringen, de prachtige bronnen en mooie inzichten zijn heel down-to-earth.

Het Fluisterkind is overal. In alle verhalen van ouders over hun kinderen én over henzelf. Gedragingen van mensen op straat, van mijn burens en de leerkracht op school.

Als kindercoach en opvoedcoach miste ik de ouders in het verhaal, het systeem waar het kind deel van uitmaakt. Nu voel ik dat ik het bij het juiste einde had. Ik kreeg bevestiging om dit ingeslagen pad verder te bewandelen. Ik zou het wel van de daken willen schreeuwen.

Mijn grote vraag blijft wel hoe ouders te bereiken om met mij en de Present Child Methode aan de slag te gaan. Want het antwoord op die vraag staat er niet in.